

ON MÁ
ISTÉ ZÁVÄZKY,
ONA SVOJE
ZÄSADY

IKAR

PRAVIDLÁ ZVÄDZANIA

PENELOPE WARDOVÄ
VI KEELANDOVÄ

PENELOPE WARDOVÁ
VI KEELANDOVÁ

PRAVIDLÁ ZVÁDZANIA

Preložila Andrea Vargovčíková

Penelope Ward
Vi Keeland
THE RULES OF DATING

Copyright © 2022. THE RULES OF DATING
by Vi Keeland & Penelope Ward
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková
Model: Mark Becher
Photographer: Julius Böcklin
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0273-9

1. KAPITOLA

Billie

„Dočerta!“ Ten prekliaty mobil sa zasa vybil. Rozhliadla som sa po Kaidenovej kuchyni. Hľadala som nabíjačku. Zvyčajne ju mával na kuchynskej linke, no dnes po nej nebolo ani stopy. Tak som zamierila za ním do kúpeľne, práve sa totiž sprchoval, aby som sa ho spýtala, kam ju založil. Cestou som si všimla jeho mobil, nabíjal sa na nočnom stolíku. Batériu už mal nabitú, tak som ho odpojila a strčila do nabíjačky ten svoj. Vtom mu mobil zavibroval a na displeji sa objavila notifikácia z Tinderu.

Zrýchlil sa mi pulz.

Prečo chodia Kaidenovi notifikácie z Tinderu? Jasné, pred niekoľkými mesiacmi sme sa tam zoznámili a ja som tú aplikáciu mala v telefóne tiež, no žiadne oznámenia mi nechodili, pretože som si dočasne deaktivovala účet. Už sme nemali nadväzovať vzťahy s inými.

Žeby ho niekto oslovil ešte pred naším stretnutím? Chcela som to ignorovať a dôverovať mu. No moje skúsenosti so vzťahmi mi radili opak. Nejednen raz som sa popálila... a poriadne. Preto som sa nezachovala ako dôverčivá priateľka a radšej som si overila, či ešte vždy počuť sprchu, a naťukala som do jeho mobilu kód 6969. Keď som si raz všimla, ako ho zadáva, neubránila som sa smiechu. Možno

som ho mala považovať za červenú kontrolku, ktorá naznačuje jeho nezrelosť.

V aplikácii mal kopu správ, no mňa zaujímala tá posledná. Otvorila som ju.

Katrina: Ani ja sa už neviem dočkať, kedy ťa spoznám.

Za ňou nasledovali tri protívne emotikony – pery nastavené na bozk, srdiečko a koktailový pohár. Prezrela som si aj staršie správy. Očividne spolu komunikovali dlhšie, pričom naposledy jej Kaiden napísal iba pred hodinou. Srdce sa mi ešte väčšmi rozbúšilo. Najradšej by som napochodovala do sprchy a toho sviniara utopila. Namiesto toho som si ďalej prezerala správy. Prečítala som si nekonečný rad konverzácií. Prišlo mi zle. Len za uplynulý týždeň si ten kretén písal s dvanástimi dievčatami! Už jedno je veľa, ale dvanásť?! Potom som si všimla jeho profilovú fotku. Bola mi povedomá. Priblížila som si ju a zaraz som zistila prečo. Vyfotila som ju ja! Ten somár ma z nej vystrihol.

Tvár sa mi rozhorela, div že mi z uší nesyčala para. A práve dnes! Kaiden mal narodeniny, preto som zavrela štúdio skôr a náhlila sa domov, aby som mu upiekla mafiny.

A to som nemala vo zvyku vypekať. A už vôbec som nezatvárala štúdio skôr.

Okrem toho som dva týždne pracovala na jeho darčeku – návrhu tetovania, ktoré malo byť prekvapením. Viete, aký je to stres, navrhovať motív pre niekoho, kto vám nepovie svoju predstavu a chce ho vidieť až vytetované?

Vííí! Najradšej by som jačala.

No nejačala som. Zhlboka som sa nadýchlá, zavrela oči a pomaly počítala do desať. Ani potom mi však nebolo

o nič lepšie. Stále som mala sto chutí odtrhnúť mu hlavu. Odrazu mi napadlo, že náladu si môžem zlepšiť aj inak než krikom a jačaním. Pomstou.

A tak som zostrojila plán. Najprv som odpísala poslednej babe, s ktorou si písal. Odpoveď som skopírovala a poslala ďalším jedenástim nič netušiacim dievčatám, s ktorými si aktívne písal. Potom som vrátila telefón do nabíjačky. No čo ak dámy na tie správy odpovedia? Naskočili by mu upozornenia a varovali ho, že sa niečo chystá.

To som nemohla dopustiť, preto som svoj plán trochu upravila. Schmatla som jeho mobil, poriadne sa napriahla a tresla ním o roh nočného stolíka. Displej stmavol. Uznávam, obrovská prasklina na displeji mi náladu predsa len trošičku pozdvihla.

Zakrátko sa Kaiden vynoril z kúpeľne. Srdce mi ešte vždy búšilo. Vedela som však, čo musím urobiť. Ohrnula som spodnú peru, schovala telefón za chrbát a uprela naňho psie oči.

„Miláčik, strašne ma to mrzí. Nechtiac som niečo rozbila. Je mi hrozne.“

Okolo pása mal omotaný biely uterák a druhým si sušil vlasy. „To nič. Čo si rozbila?“

Ukázala som mu telefón. „Tvoj mobil.“

Kaiden sa zachmúril. „Á, došľaka! Čo si robila? Vyzerá, akoby tresol o skalú.“

Nie tak celkom. Ale skoro... „Som taká nešikovná! Začal zvonieť, a tak som poň bežala, aby som ti ho priniesla, nech ten hovor nezmeškáš. Čo ak ti chcel niekto zablahoželať k narodeninám? No cestou do kúpeľne som sa potkla a vrazila do stĺpika postele. Odniesol si to telefón. Strašne ma to mrzí. Dám ti vymeniť displej, keď v štúdiu skončíme.“ *Alebo až naprší a uschne...*

„Mám AppleCare, tak sa tým netráp.“

Ved'sa ani netrápim...

O hodinu sme dorazili do môjho tetovacieho štúdia. Zablokovala som všetky večerné termíny, aby som mohla nerušené pracovať na Kaidenovom narodeninovom darčeku. Návrh, ktorý som vymyslela – sexi pin-up dievča, ktoré by sa mu určite páčilo –, by mohol byť mojím dosiaľ najlepším dielom. V piatok večer zvyčajne bývalo v mojom štúdiu Billie's Ink dosť rušno, s kolegom sme často pracovali až do polnoci. No keďže som všetkým dala na večer voľno, bola tu iba recepčná Justine.

„Ahoj,“ usmiala sa. „Všetko najlepšie k narodeninám, Kaiden.“

„Ďakujem.“

„Ukázala ti už Billie tvoje tetovanie?“

Kaiden pokrútil hlavou. „Nie. Chcem, aby to bolo prekvapenie.“

Justine si podoprela bradu a zatvárila sa očarene. „Je také romantické dať si od priateľky urobiť tetovanie naslepo!“

Jej reakcia ma rozosmiala, a tak som to skryla kašľom. Fakt to bolo romantické alebo, ako v tomto prípade, fakt hlúpe. Čert ako diabol.

Odkášľala som si. „Justine, vravela som ti síce, že dnes môžeš odísť o šiestej, no nemohla by si predsa len zostať trochu dlhšie?“ Usmiala som sa na Kaidena. „Chystám prekvapenie. Vlastne viacero prekvapení.“

Ten tupec sa rozžiaril.

„Jasné,“ odvetila Justine. „V pohode. Môžem zostať tak dlho, ako treba.“

„Ďakujem. Usadím nášho oslávenca a potom ti vysvetlím podrobnosti.“

Zaviedla som Kaidena do zadnej miestnosti a povedala mu, aby si urobil pohodlie v mojom kresle. Pustila som hudbu – trochu hlasnejšie než zvyčajne, aby nepočul, čo sa

deje na recepcii, a s milým úsmevom som mu oznámila, že sa o chvíľu vrátim a pustíme sa do roboty.

Náhli sa na recepciu. „Takže,“ prihovorila som sa Justine, „dúfam, že máš náladu na malý žartík.“

Uškrnula sa. „Žartíky, to je moje. Čo máš za lubom?“

Septom som jej zhrnula, čo som našla v Kaidenovom telefóne. Sánku mala na zemi ešte skôr, než som sa dostala k tej nepríjemnej časti. „A všetky som sem dnes pozvala na pohárik.“

Zamračila sa. „Koho?“

„Dievčatá, s ktorými si písal na Tinderi.“

„Všetky?“

„Všetkých dvanásť. Netuším, koľké prídu, no napísala som im, aby sa so mnou stretli tu. Teda nie so mnou, keďže som sa vydávala za Kaidena, ale vieš, ako to myslím.“

Justine vypléstila oči. „Príde sem za Kaidenom dvanásť žien z Tinderu?“

Prikývla som. „Napísala som im, že si chce dať na narodeniny niečo vytetovať, tak nech mu pomôžu vybrať motív a potom zájdu do baru o blok ďalej.“

Justine si zakryla ústa. „Prepána! Čo urobíš, keď prídu?“

„Mám k dobru pár hodín, takže dúfam, že dovedy mu tetovanie dokončím. Potom ho sem privediem a odhalím ho jemu aj tým ženským naraz.“

Justine sa zamračila. „Navrhla si mu nádherné tetovanie. Ten klamár a podvodník si ho vôbec nezaslúži.“

Usmiala som sa. „To je ďalšia vec – aj v tomto prípade nastane malá zmena. Vlastne potrebujem, aby si mi urobila šablónu, ak môžeš.“

Oči sa jej rozžiarili. „Jasné.“

Vytiahla som telefón, vytukala slovo do vyhľadávača a natlačila mobil Justine.

„Prialo by som si šablónu tohto motívu, prosím.“

Stiahla obočie a vzápätí vypleštila oči. „Chceš Kaidenovi vytetovať logo Tinderu?“

Uškrnula som sa. „Povedal predsa, že to nechá na mňa...“

Justine vybuchla do smiechu. „Ty si šialená. To sa mi páči! Môžem si to nakrúcať, prosím? To video bude určite virálne.“

„Nech sa páči. Zverejnila by som ho na sociálnych sieťach ako službu verejnosti. Možno si potom chlapi dvakrát rozmyslia, či budú podvádzať.“

„Čo mám tým babám povedať, keď prídu?“

„To bude trochu zložité. Nesmú sa spolu rozprávať. Mohla by si každej strčiť do ruky katalóg tetovaní. Povedz im, že Kaiden sa chvíľu zdrží, tak nech si zatiaľ prezrú motívy, či sa im niektorý nezapáči. Máme tu celé portfólium mojich a Deekových návrhov. No budeš sa s nimi musieť rozprávať potichu, aby ostatné nič nepočuli.“

„Niečo vymyslím,“ vydýchla. „Toto bude paráda.“

„Tiež si myslím.“

Kaiden zaspal.

Bolo to naozaj smiešne. Stávalo sa síce, že tu občas niekto zadriemal, no väčšinou to bola žena, ktorá si dávala robiť prvé tetovanie a pred príchodom sa nadopovala liekmi na upokojenie. Ani vo sne by mi nenapadlo, že si oslávenec zdriemne. No vlastne mi to vyhovovalo.

Len čo som stlačila pedál tetovacieho stroja, voľnú ruku mi položil na stehno. Odstrčila som mu ju so slovami, že sa nesmie hýbať. V skutočnosti som sa obávala, že nabudúce si jeho ruka nájde cestu k môjmu zadku a ja sa nezdržím a vyrazím mu zuby. Prácu mi uľahčilo aj to, že sa mi nepozeral na prsty. Nemusela som sa znepokojovať, že v zrkadle

zazrie, čo robím, a dokonca som stihla zakryť tetovanie skôr, než sa prebral.

Posledných dvadsať minút mi Justine písala, čo je na recepcii nové. Zatiaľ prišlo osem dievčat a momentálne sedeli za dverami len desať metrov odo mňa a čakali na stretnutie so svojím fešákom z Tinderu. Namojdušu, akoby mi telom prechádzal elektrický prúd. Musela som sa niekoľkokrát zhlboka nadýchnuť, než som princa Krasoňa zobudila.

„Ahoj.“ Nasadila som svoj najlepši falošný úsmev a štychla Kaidena do pleca. „Spachtoš, je čas vstávať.“

Otvoril oči. Chvíľu sa tváril nechápavo, no potom zdvihol hlavu a pozrel si na ruku. „Došľaka! Zaspal som?“

„Veru zaspal.“

„Ako dlho som bol mimo?“

„Zopár hodín.“

Prehrabol si vlasy. „Je to hotové?“

„Áno. Nemôžem sa dočkať, kedy to uvidíš.“

Posadil sa v kresle. „Nemala si mi to zakryť.“

„Chcem, aby to ešte chvíľu bolo prekvapenie. Justine je ešte tu, tak som ju poprosila, aby ten veľký okamih nakrútila na video, nech sa môžem dívať na tvoj prekvapený výraz znova a znova.“

„Dobre,“ usmial sa. „Vďaka, zlato.“

„Rada, ver mi.“

S rozbúšeným srdcom som sa vybrala na recepciu. Kaiden ma nasledoval. Len čo som otvorila dvere, Justine vyskočila zo stoličky a zahatala mi cestu. „Prišiel zákazník. Naozajstný zákazník,“ zasyčala. „Snažila som sa ho zbaviť.“

Pozrela som sa za ňu. Naozaj, pri pulte stál nejaký chlap. Mal na sebe oblek, kravatu uvoľnenú. Vyzeral trochu ako sympatický detektív z protidrogového oddelenia. *Bože, len nech to nie je policajt!* Na stoličkách za ním sedeli dievčatá, ktoré sa teraz na nás pozerali. Jedna sa usmiala a vsta-

la. Nadchádzajúci výbuch som už nemohla oddialiť, takže tento chudák dostane oveľa viac, než očakával.

Kaiden sa pozrel na chlapíka pri pulte a na ženy v čakárni. „Myslel som si, že si štúdio zatvorila, zlato...“

„No, ehm, pozvala som pár priateľiek na veľké odhalenie.“ Chytila som ho za ruku, ešte raz som sa zhlboka nadýchla a ťahala ho von na recepciu. Keď som zastala uprostred miestnosti a všetky pohľady sa upreli na mňa, roztriasli sa mi nohy. Kaiden sa rozhliadal po ženách a pohľadom sa pristavil na jednej blondínke. Zdalo sa, že sa usiluje zaradiť jej tvár. Tá bomba čoskoro vybuchne aj bez môjho pričinenia, ak ju neodpálím sama.

Odkašľala som si.

„Dámy, toto je môj priateľ Kaiden. Dnes má narodeniny a ja som mu chcela pripraviť niečo špeciálne. Keďže máme úžasný vzťah a nadovšetko si dôverujeme, výber tetovania, ktoré bude navždy zdobiť jeho telo, nechaj na mňa. Ešte ho nevidel, no isto sa zhodneme, že je to najvhodnejší motív, aký som mu mohla vymyslieť.“

Roztrasenými rukami som odkryla Kaidenov biceps. Už nebolo cesty späť. Vynímal sa mu na ňom obrovský ružový symbol plameňa, veľkosti pätnásť krát pätnásť centimetrov – človek by ho neprehliadol ani z opačného konca ulice. Situácia sa odvíjala ako v spomalenom filme.

Kaiden si pozrel na ruku a zatváril sa nechápavo. „Dočerta, čo to je?!“

Jedna zo zúčastnených dám si zakryla ústa. „Panebože! To je logo Tinderu. No doriti! To fakt?“

Kaiden natiahol ruku, aby si ho lepšie prezrel. „Billie, kurvafix, čo to má znamenať?!“

Prudko som si založila ruky v bok. „S týmto na mňa nechod!“ Ukázala som na dievčatá. „Nepoznáš ani jednu z nich?“

Obzeral si ich. Prvú tvár, potom druhú. Pri tretej mu vzbĺkli oči a niekoľkokrát zažmurkal. Potom pohľadom skákal z jednej na druhú, akoby mu začínalo svitať. Zavrel oči. „Čo si to, kurva, urobila?!“

„Čo som, kurva, urobila?!“ zjačala som. „Tak sa na to pozrime. Urobila som ti večeru, keď si musel robiť nadčas. Masírovala som ti chrbát, keď si sa sťažoval, že si mal na stavbe ťažký deň. Dokonca som šla po tvojho brata na letisko, keď prišiel na návštevu. Ale najdôležitejšie asi je, že som uverila tvojim rečičkám, že chceš vážny vzťah a že si sa do mňa zamiloval.“

Kaiden natiahol ruku. Cúvla som. „Nedotýkaj sa ma!“

„Môžem ti to vysvetliť.“

Z nejakého dôvodu ma to ešte viac podráždilo. Akoby mohlo mať jeho správanie nejaké vysvetlenie. Prestala som sa ovládať. Ukázala som na dvere a skríkla: „Vypadni! Vypadni!“

Vravela som to síce Kaidenovi, no jedna zo žien sa razom vrhla k dverám a doslova vzala nohy na plecيا.

„Fajn. To je ono.“ Prikývla som. „Dobrý nápad. Všetky do jednej vypadnite z môjho štúdia! Hneď!“

Keby som bola pri zmysloch, možno by som ocenila, že to, čo sa odohrávalo, je do istej miery aj vtipné. Takmer stodeväťdesiatcentimetrový, stokilový potetovaný muž sa náhlil k dverám – utekal pred stopäťdesiatpäťcentimetrovou rozzúrenou babou, ktorá mu vytetovala na rameno obrovské ružové logo Tinderu v tvare plameňa. Niektoré mrchy z Tinderu takmer ušliapal.

Keď odišla aj posledná žena, zavrela som dvere aj oči a pokúšala sa upokojiť.

Potom sa ozval mužský hlas a ja som oči prudko otvorila.

„Ehm... Toto asi nie je vhodná chvíľa,“ povedal ten roztomilý detektív z protidrogového, jediný človek okrem mňa a Justine, ktorý tu zostal.

„To asi nie,“ zamumlala Justine. „Možno keby ste prišli inokedy.“

No ja som už bola mimo a na to, aby som sa spamätala, som potrebovala viac než len Kaidenov odchod. Vybrala som sa k nim. „Ale kdeže, nechodte. Čo si chcete dať vytetovať?“ spýtala som sa ho až strašidelne monotónnym hlasom. Tuším som ani nežmurkala.

Viditeľne znervóznel. „No... ani neviem.“

Naklonila som hlavu. „Nie? Tak mi dovoľte, aby som vám pomohla. Kde zháňate ženy, s ktorými trtkáte za chrbtom svojej priateľky? Čo povieť na logo Bumble? Alebo na Plenty of Fish in the Sea? To je celkom milé. Čo farebná rybička? Alebo hádam na Hinge? Písmeno H by som zmákla za pätnásť, možno dvadsať minút.“

Ten chudák na mňa iba civel.

Založila som si ruky v bok. „Tak čo to bude? Nemám na vás celý večer.“

Až teraz som si všimla, že v ruke drží papier. Zdalo sa, že je na ňom nejaký obrázok. Vytrhla som mu ho z ruky a rozosmiala sa ako posadnutá. „Ruža? Poondiata ruža. Aké klišé! Zrejme už máte vytetovaný aj symbol nekonečna, čo?“ Šmarila som mu papier naspäť. Ani sa ho nepokúsil chytiť.

„Viete čo?“ Ukázal palcom na dvere. „Radšej pôjdem...“

„Fajn! Asi ste debil aj vy! Viete prečo? Lebo všetci ste debili!“

Chlap sa na Justine smutne usmial. „Vďaka za pomoc.“ Otvoril dvere, no zastavil sa a spýtal sa ma: „Vy ste asi Billie, však?“

Mlčala som, a tak pokrútil hlavou. „Tak fajn. Tešilo ma. Mimochodom, som Colby Lennon, nový majiteľ tejto budovy.“

2. KAPITOLA

Colby

Holden prišiel na druhý deň skoro ráno, aby mi opravil tečúci drez v kuchyni. Mohol to nechať na mňa, no vedel, aké sú pre mňa víkendy dôležité – jediné dni, počas ktorých sa môžem naplno venovať svojej dcére Saylor. Holden tu však nie je len údržbárom. Spolu so mnou a s našimi dvoma dobrými kamošmi sme spolumajiteľmi tejto budovy. Holden ako profesionálny hudobník cez deň vlastne ani nemal čo robiť, takže keď nebol práve na turné, riešil opravy v budove. Kedysi pomáhal svojmu otcovi stavbárovi, takže vie opraviť takmer všetko. Predtým než sa stal naším údržbárom na plný úväzok, vykonával mnoho zvláštnych prác.

Saylor sedela vedľa mňa za stolom a kreslila si, zatiaľ čo ja som pil rannú kávu a pozoroval Holdena, ako sa hrbí pod umývadlom. Vynoril sa spod neho, aby sa nadýchol čerstvého vzduchu, a pozrel sa na kresbu mojej dcéry.

„Fakt nakreslila to, čo si myslím?“ spýtal sa.

Pozrel som sa aj ja. Moja trojročná dcéra načrtla čosi, čo nápadne pripomínalo penis s očami... a chápadlami.

„Čo je to, Saylor?“ vyzvedal som.

„To si ty, ocko,“ vyhlásila.

„To si píš,“ rozosmial sa Holden.

Saylor rada kreslila. Všeobecne mala rada umenie. Bolo to zjavné už v jej troch rokoch. Jej láska k umeniu bola jeden z dôvodov, prečo som ju chcel prekvapíť tetovaním. Tento plán mi však nevyšiel. To mi pripomína...

„Inak, čo vieš o tej babe, ktorá si prenajíma priestory tetovacieho štúdia na prízemí? O tej Billie?“ spýtal som sa Holdena.

„Ešte ste sa nestretli?“

„Naopak, už som mal tú česť.“

„Čo sa stalo?“

V krátkosti som Holdenovi opísal, čoho som sa včera večer stal v štúdiu svedkom – teda to, čo som si domyslel z cirkusu, ktorý sa tam odohrával.

„No doriti! Nečudo, že sa na toho chlapa naštvála. Skvele to naňho narafičila.“

Zasmial som sa. „To jej musím uznať – aj keď som sa ocitol v križovej paľbe.“

„Ver či never,“ ukázal na mňa francúzskym kľúčom, „je fakt v pohode. Asi si ju len zastihol v nevhodnej chvíli.“

„Veď ja nič, no k zákazníkovi by sa mala správať úctivo, aj keď má zlý deň.“

„Ako zareagovala, keď si jej povedal, že si majiteľ budovy?“

„Zaskočilo ju to, no nie zas natoľko, aby sa mi ospravedlnila. I keď je pravda, že som odišiel skôr, než sa zmohla na slovo.“

„Chcem ísť na hodinu!“ prerušila nás Saylor.

Pod hodinou myslela kurz Mama a ja, na ktorý sme chodievali raz do týždňa. Bol som tam jediný muž, no našťastie nás privítali s otvorenou náručou napriek tomu, že mamička s nami nebola. Saylor bola dosť veľká na to, aby si uvedomovala, aké je zvláštne, že nemá mamu, no nie natoľko, aby ju to trápilo. Je to síce len otázka času, no zatiaľ

mi to stačilo. „Moja mamička je ocko,“ vravievala. Hrozím sa však dňa, keď začne do mňa dobiedzať, prečo jej mama nechce byť s ňou. Dovtedy si užívam, že sa priveľmi nevy-
pytuje. Momentálne sa uspokojí so všeobecným vysvetle-
ním typu: „Tvoja mama s nami nemôže byť. Má vlastné
starosti, ktoré v tejto chvíli asi nepochopíme.“

Pozrel som sa na mobil. „Ešte máme čas. Najprv sa mu-
síš umyť. Celú tvár máš špinavú od polevy zo šišiek. Ani sa
nečudujem, že máš strýka Holdena tak rada. Stále ti nosí
tie sladké hlúposti.“

Pokrčil plecami. „Zbožňuje šišky a ja jej neviem nič od-
mietnuť.“

„Ale nemusíš jej ich nosiť zakaždým, keď prídeš. Snažím
sa jej vštepiť zdravé návyky.“

„Myslíš tie zdravé návyky, ktoré sme si rozvíjali my?“
vysmial ma. „Už si zabudol, ako sme chodievali na slad-
kosti do toho obchodu na rohu? Môžeme byť radi, že ešte
máme zuby.“

Saylor vycerila zúbky v širokom úsmeve. Už som sa pri-
pravoval na deň, keď jej začnú vypadávať. Jej dospievanie
isto budem znášať ťažko.

Holden pohladil moju dcéru po hlave. „Keď raz bude
strýko Holden úspešný, kúpi ti celý obchod so šiškami
a pomenuje ho po tebe.“

Vstal som a zaniel sol šálku od kávy do drezu. „Je čas sa
vychystať. Ostávaš?“

„Hej, chvíľu potrvá, kým to zmontujem.“

„Dobre, hlavne sa neprepínaj. Môžeš pokračovať aj zaj-
tra. Je to len tečúci drez.“

„Budem celý nesvoj, ak to nedokážem opraviť. Veď ma
poznáš.“

„No, radšej ty než ja,“ zasmial som sa.

Na každotýždenné stretnutie „manhattanských mamičiek dievčatiek“ sme meškali pätnásť minút. Keď sme vošli, polovica hláv v miestnosti sa otočila k nám, no tvárili sa priateľsky. Všetky ženy sa ku mne správali ako k iným mamičkám. Až na to, že so mnou občas flirtovali. Dokonca aj tie vydaté.

„Ahoj, Colby!“ zvolala Lara Nicholsonová z opačnej strany miestnosti.

Usmial som sa na ňu. S manželom žili oddelene a o starostlivosť o dcéru Maddie sa delili. Lara mi často navrhovala, aby sme sa stretli aj s dcérami, vraj aby sa spolu zahrali. Jej naliehanie neochabovalo, preto som nadobudol dojem, že sa v skutočnosti chce hrať so mnou. Ibaže ja som sa na to necítil. V poslednom čase som sa necítil na nič. Občas som si vyšiel na rande, no ako rodič som už bol oveľa vyberavejší. Rozhodne som nemienil predstaviť svojej dcére žiadnu ženu, ktorá by nebola ničím výnimočná. A keďže Saylor sa ocitla na tomto svete iba náhodou, bol som priam paranooidný, že história sa opakuje.

Témou tohto stretnutia bol „deň vo wellnesse“ a pre dievčatká boli pripravené rôzne stanovišťa – na jednom sa mohli dať učesať ako princezné, na inom sa mohli rôzne obliecť a na ďalšom si mohli dať nalakovať nechty. Pre Saylor je to vždy skvelá príležitosť zahrať sa s inými deťmi mimo škôlky. A ja som rád, že ju môžem brávať do príjemne klimatizovaného priestoru, pretože v meste bolo v posledných dňoch tak horúco, že na ihrisku sa nedalo vydržať.

Nechty si dávali lakovať aj mnohé mamičky. Moja dcéra si to všimla a vyhlásila: „Ocko, nalakuj si nechty!“

„Nie, chrústik. Myslím, že to nie je pre mňa.“

„Pod' sem, Colby,“ navrhla Amanda McNeeleyová zvodným tónom. Ani ona nemala partnera.

Nemal som na výber, a tak som k nej podišiel a sadol si. „Akú farbu si mám vybrať?“ spýtal som sa dcéry.

„Ružovú!“

Pozrel som sa na Amandu a usmial sa. „Tak do toho.“

Saylor vybrala najkrikľavejší odtieň a Amanda potrepala fľaštičkou. Kým mi lakovala nechty, díval som sa na svoju vysmiatu dcéru. Pozorne ma sledovala. Naozaj by som pre ňu urobil všetko. Toto bol dôkaz.

Cestou domov som si všimol hrivu dlhých tmavých vlasov, ktoré povievajú v letnom vánku a blížili sa k nám. Patrili Billie, rozzúrenej tetovačke, ktorá mierila do svojho štúdia. Došľaka! Včera večer ma jej neprístojné správanie tak rozhodilo, že som si ani nevšimol, aká je to kočka. Bola drobná, na výške jej veľmi neprisadali ani topánky s vysokými podpätkami. Čierne vlasy ostro kontrastovali s porcelánovou pletou. A jednu ruku mala zrejme celú potetovanú od zápästia až po plece.

Keď ma zbadala, roztiahla pery do úsmevu. Čoskoro som však pochopil, že ten úsmev nepatrí mne. „Koho to tu máme?“ spýtala sa, keď zastala pred nami.

„Toto je moja dcéra Saylor. Saylor, toto je Billie, tá milá pani, ktorá vlastní tetovacie štúdio,“ vyslovil som s dôrazom na slove *milá*.

Billie si kľakla. „Tvoj ocko si v skutočnosti myslí, že som šibnutá, a má na to dobrý dôvod, ale prisahám, že som naozaj milá.“ Upravila Saylor golier na šatách. „Koľko máš rokov?“

Dcéra zdvihla tri pršteky. „Tri. Ale už skoro štyri.“

„Tri. No teda! Tak to si už veľké dievča.“

„Aha, Billie, aké mám nechty!“

„Krásne!“ Billie k nej natiahla ruku. „Aj ja mám modré nechty.“

Ukázal som prsty. „A ja mám ružové.“

Billie vypleštila oči. „Tak to už hej,“ zasmiala sa. „To je paráda, pán domáci.“

„Prosím, hovorte mi Colby a tykajme si.“

Prikývla. „Colby.“

Po včerajšku ma určite považovala za upätého somára. Tými ružovými nechtami som mohol aspoň získať plusový bod a poopraviť jej názor.

Vstala. „Vieš... chcem sa ospravedlniť za včerajšok. Ma-la som fakt zlý deň.“

„Hej, všetko som počul.“

„Myslela som si.“

Keď sklopila zrak, pohľadom som jej na okamih sklúzol na hrud'. Nemohol som inak, mala na sebe čierny korzet, z ktorého sa vytláčali dva mliečnobiele kopčeky, a na ňom červeno-čiernu kockovanú košelu s vyhrnutými rukávmi.

Saylor sa dotkla Billinej ruky a prstom obkresľovala línie jej tetovania.

„Odjakživa ju fascinujú kresby na tele,“ vysvetlil som. Potľapkával som Saylor po chrbte. „Chcela by si, aby si dal ocko niečo vytetovať?“

Prikývla, no nespúšťala oči z Billie.

„Chcel som ju prekvapiť,“ žmurkol som na Billie. „No môj plán nevyšiel.“

„Ešteže tak,“ odfrkla. „Čo ti to napadlo? Fajn, keby sa volala Rose, možno by som ti dovolila dať si vytetovať ružu. Ale inak je to totálne trápne. Nevytetujem ti nič nudné ani obyčajné.“ Potom sa pozrela na Saylor. „Vyberieš ockovi tetovanie?“

Saylor podskočila. „Áno!“

„Chceš ísť na chvíľu do štúdia?“

Položil som Saylor ruku na plece. „Nechcem sa vnucovať.“

S Billie sa nám stretli pohľady. „Ďalší klient príde až o štvrtý.“

Dcéra rozhodla za mňa, pretože chytila Billie za ruku a spoločne vykročili k štúdiu. Využil som príležitosť a obzrel si zadok svojej krásnej nájomníčky, ktorá bola zozadu rovnako príťažlivá ako spredu. Lesklé čierne legínsy nechávali málo priestoru na fantáziu. Nečudo, že v štúdiu bývalo vždy rušno. No dočerta!

Otvorila dvere, čím zazvonil zvonček nad nimi.

„Deti sem zvyčajne z bezpečnostných dôvodov nemajú povolený vstup,“ vysvetlila Billie. „No ak práve nikoho netetujem, je to v poriadku.“

Poskriabal som si bradu. „Aha... To mi nenapadlo. Ešteže som Saylor nesľúbil, že sa bude môcť pozeráť, ako si dávam robiť tetovanie.“

„Toto pravidlo platí vo väčšine legálnych tetovacích štúdií.“ Vybrala sa k polici, vzala z nej veľký čierny zakladač s laminovanými stránkami a podala ho Saylor. „Je tu veľa pekných obrázkov. Prezri si ich a daj mi vedieť, ktorý by sa ti páčil pre ocka. Alebo môžem vymyslieť niečo úplne nové,“ usmiala sa.

Saylor sa posadila a položila si zakladač na kolená. „Motýle!“ ukázala na obrázok po prelistovaní prvých strán.

Neboli to obyčajné motýle, ale prepletené s inými vecami, ktoré som ani nedokázal rozlúštiť. Ani jeden návrh sa nedal považovať za obyčajný, ako by povedala Billie.

Objal som Saylor okolo pliec. „Úžasné, však?“

Prikývla a usilovne listovala ďalej.

„Dáš si niečo pod zub, Saylor?“ spýtala sa jej Billie.

Prikývla, ani nezdvihla zrak.

„Máš rada rybičkové krekerky?“

Saylor sa rozžiarila. „Mňam, rybičky!“

„Zbožňuje ich. A prečo ich tu máš?“

Billie pokrčila plecami. „Aj ja ich mám rada. Sú drobné a môžem si ich hádzať do úst bez toho, aby som natrúsi-